

Nieuwsbrief ERF Updates - Nummer 24, 2016

Nummer 24, 2016

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2016:3434](#) 27-09-2016

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2016:9336](#) 10-11-2016

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2016:13426](#) 09-11-2016

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2016:5742](#) 02-11-2016

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2016:4242](#) 12-07-2016

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2016:4124](#) 05-07-2016

RECHTSPRAAK

Terugvordering bijstand niet mogelijk bij erfgenamen van overleden bijstandsgerechtigde.

Moeder ontving voor haar overlijden een bijstandsuitkering. Het college van burgemeester en wethouders (B&W) vordert van de dochter als erfgenaam verleende bijstand terug op grond van artikel 58 Participatiewet (PW).

Volgens de rechtbank geeft artikel 58 PW geen bevoegdheidsgrondslag om bijstand terug te vorderen van een ander dan de bijstandsgerechtigde zelf. Terugvordering ziet op de terugbetaling door degene aan wie de bijstand is toegekend (of via art. 59 lid 2 en lid 3 PW door degene die in de gezinsbijstand begrepen had moeten worden of met wiens middelen rekening gehouden had moet worden).

Verhaal van kosten van bijstand is een andere route die B&W had kunnen bewandelen. Verhaal ziet op een onderhoudsplichtige, op de begunstigde van een schenking, dan wel op de nalatenschap, een en ander op de wijze zoals neergelegd in paragraaf 6.5. van de PW. B&W heeft deze route echter niet bewandeld.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 10-11-2016

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2016:9336

Zaaknummer: AWB - 16 _ 1602

Rechters: S.M. Auwerda, M.P.E. Oomens en R. Stijnen

Wetsartikelen: 58 PW en 59 PW

RECHTSPRAAK

Voormalig testamentair bewindvoerder zet beheer voort na einde bewind. In casu geen reflexwerking bewindbepalingen.

Erflaatster overlijdt in 1975. In haar testament heeft zij onder meer Y tot erfgenaam benoemd. Dit erfdeel is belast met een levenslang vruchtgebruik ten behoeve van anderen en staat gedurende dit vruchtgebruik onder testamentair bewind. Na het einde van het vruchtgebruik dient het kapitaal te worden aangewend voor de aankoop van een lijfrente, aldus het testament.

B is testamentair bewindvoerder en spant zich na het einde van het vruchtgebruik in 2003 in om – conform het testament – voor Y een lijfrente aan te schaffen. Y wil geen lijfrente en komt met B overeen dat B het vermogen vooralsnog beheert en daaruit aan Y periodieke uitkeringen verstrekt.

Na het overlijden van Y verwijt zijn echtgenote dat B is tekort geschoten in de zorg die B vanaf 2003 ten opzichte van Y in acht moest nemen. B zou het vermogen onvoldoende renderend hebben belegd en een te hoge vergoeding hebben berekend voor zijn werkzaamheden. Ter adstructie wijst de echtgenote naar het testament, waarin de verplichtingen en vergoeding van de bewindvoerder zijn geregeld.

Volgens de rechtbank is de taak van B als testamentair bewindvoerder in 2003 geëindigd en is tussen Y en B vervolgens een overeenkomst van opdracht tot stand gekomen. Partijen hebben zich tegenover elkaar niet gedragen alsof de bewindbepalingen uit het testament onverkort van toepassing bleven. Of B sinds 2003 tekort is geschoten jegens Y moet beoordeeld worden aan de hand van afdeling 7.7.1 BW (Opdracht). Op basis hiervan oordeelt de rechtbank dat B een te hoge vergoeding in rekening heeft gebracht bij Y.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 09-11-2016

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2016:13426

Zaaknummer: C/09/498999 / HA ZA 15-1226

Rechters: J. Brandt

Wetsartikelen: 4:163 BW

RECHTSPRAAK

Rechtbank verdeelt een geërfd (recreatie)perceel.

Vader overlijdt in 1995. Zijn helft van een perceel vererft naar zijn echtgenote en kinderen. De andere helft van het perceel is eigendom van de zuster van vader. Het perceel heeft de bestemming 'tuin'. Een woonbestemming zou de waarde enorme doen stijgen, maar bestemmingswijziging is vooralsnog afgewezen door de gemeente.

Partijen komen niet tot overeenstemming over de verdeling van het perceel.

De zuster wenst toedeling aan haar. Zij wenst een mantelzorgwoning op het perceel te bouwen of het perceel – als dank – over te dragen aan haar mantelzorgers die het naastgelegen land bewonen.

De echtgenote en kinderen wensen toedeling om het gebruik van het perceel binnen de familie voort te kunnen zetten. Het perceel ligt naast een (waardeloos) recreatieperceel dat ook gemeenschappelijk eigendom is van partijen.

De rechtbank deelt het perceel en het recreatieperceel toe aan de echtgenote en kinderen voor de huidige waarde. Hun belang acht de rechtbank groter dan dat van de zuster, nu de gemeente de mantelzorgwoning niet toestaat. Wel verplicht de rechtbank de gezinsleden tot een meerwaardeclausule, gelet op de eventuele waarde stijging door een toekomstige bestemmingswijziging.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 02-11-2016

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2016:5742

Zaaknummer: 366036 en 395816

Rechters: H. Phaff

Wetsartikelen: 3:185 BW

RECHTSPRAAK

Artikel 66 lid 3 SW 1956 (Edelweissroute) heeft niet onbeperkt terugwerkende kracht.

Erflater is in 1989 overleden. In de successieaangifte is het in Zwitserland gelegen vermogen niet vermeld. In 2012 informeert belanghebbende de belastingdienst over dit vermogen, waarna een navorderingsaanslag successierecht volgt.

De vraag is of de navordering, gelet op het tijdsverloop, nog mogelijk was. Volgens de rechtbank is dit niet het geval. Op 1 januari 2012 is aan artikel 66 SW 1956 een derde lid toegevoegd, waarin is bepaald dat, in afwijking van de normale navorderingstermijn van twaalf jaar (art. 16 lid 4 AWR), de bevoegdheid om een navorderingsaanslag op te leggen bij in het buitenland aangehouden bestanddelen niet vervalt.

Voor toepassing van artikel 66 lid 3 SW 1956 dient de bevoegdheid tot navordering nog aanwezig te zijn bij de inwerkingtreding van de bepaling op 1 januari 2012 (vergelijk Hof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2016:4208). Die bevoegdheid was in het onderhavige geval al vervallen in 2001. Van het 'niet vervallen' als bedoeld in artikel 66 lid 3 SW 1956 kan dan geen sprake (meer) zijn.

De rechtbank ziet overigens geen aanleiding hierover prejudiciële vragen voor te leggen aan de Hoge Raad.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 12-07-2016

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2016:4242

Zaaknummer: AWB - 15 _ 6416

Rechters: C.A.F.M. Stassen, M.H. van Schaik en I.J.F.A. van Vijfeijken

Wetsartikelen: 66 SW 1956 en 16 AWR

RECHTSPRAAK

Erflaters vaderschap vastgesteld. Geen bezit te goeder trouw. Kind heeft recht op rekening en verantwoording en afgifte nalatenschap, inclusief rendement.

Erflater overlijdt in 2004, zonder testament. In 2012 wordt zijn vaderschap vastgesteld over de minderjarige X (art. 1:207 BW). Y c.s. zijn in 2004 als versterferfgenamen in het bezit gekomen van erflaters nalatenschap.

De moeder van X eist informatie over de omvang van de nalatenschap, rekening en verantwoording over het beheer daarvan en afgifte van de nalatenschap, inclusief rendement.

Rechtbank Rotterdam wees dit alles toe (ECLI:NL:RBROT:2015:1028), het hof bekrachtigt dit vonnis.

Y c.s. hebben het bezit genomen van de nalatenschap in de wetenschap dat er een erfgenaam is, namelijk X. Y c.s. konden niet naar eigen goeddunken het beheer voeren over het vermogen dat toekwam aan X. Zij moesten weten dat zij het beheer voerden over de nalatenschap van X. Y c.s. zijn gehouden om aan (de moeder van) X op een deugdelijke wijze rekening en verantwoording af te leggen over het beheer van de nalatenschap.

Y c.s. zijn voorts verplicht tot afgifte van de nalatenschap. Het hof is het met de rechtbank eens dat Y c.s. geen bezitter te goeder trouw zijn. Zij hadden bij erflaters overlijden reden te twijfelen of zij rechthebbende waren, omdat zij wisten van erflaters relatie met X's moeder en haar zwangerschap. Ook zijn Y c.s. door de advocaat van de moeder in 2005 geïnformeerd over de geboorte van X en gewezen op de gevolgen van gerechtelijke vaststelling van erflaters vaderschap. Dat Y c.s. twijfelden of erflater biologisch vader was van X, maakt niet dat zij te goeder trouw konden overgaan tot verdeling, verbruik en vertering van de nalatenschap.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 27-09-2016

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2016:3434

Zaaknummer: 200.170.204/01 HD 103.001.349

Rechters: A.N. Labohm, I. Obbink-Reijngoud en C.M. Warnaar

Wetsartikelen: 1:207 BW en 4:183 BW

RECHTSPRAAK

Successieaangifte. Domiciliekeuze. Adressering aanmaning.

Belanghebbende is legataris in een nalatenschap. Een notaris heeft namens alle verkrijgers de aangifte erfbelasting verzorgd en ter zake domicilie gekozen op zijn kantoor. De inspecteur heeft de aanslag erfbelasting en, na bezwaar, de verminderingsbeschikking aan de notaris gestuurd, evenals een betalingsherinnering. De notaris heeft alleen de verminderingsbeschikking aan belanghebbende doorgestuurd.

Na uitblijven van de betaling heeft de ontvanger aan belanghebbende een aanmaning gestuurd inclusief 15 euro aanmaningskosten.

In geschil is of de aanmaning terecht is verstuurd aan belanghebbende en of de aanmaningskosten terecht in rekening zijn gebracht. Volgens de rechtbank is dat het geval.

In dit geval is in de gezamenlijke aangifte (art. 39 SW 1956) domicilie gekozen bij de notaris (art. 43 SW 1956). De ontvanger was vrij om de aanmaning aan belanghebbende te sturen en aanmaningskosten in rekening te brengen (art. 11 Invorderingswet 1990, art.1 Kostenwet). De notaris is namens de belanghebbende opgetreden. Zijn kennis moet aan de belanghebbende worden toegerekend.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 05-07-2016

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2016:4124

Zaaknummer: BRE - 16 _ 134

Rechters: A.M.Q. AMQ Beukers-van Doorn

Wetsartikelen: 39 SW 1956, 43 SW 1956, 11 Invorderingswet 1990 en 1 Kostenwet